

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

Art. 1. Vtrùm Missionarii teneantur assistere populo suo peste infecto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

nedum deliberationes, consiliaque suscipere possint, quid in calamitate publicâ expediat, & quid planè necessarium sit. Alii verò eo metu affecti, dum humana prudentia cautionibus se tueri volunt, eam sibi sollicitudinem quæ tota mundana diligentia præsidii nititur, ita præposterè struunt, ut religionis, pietatisque Christianæ, si non omnino obliviscantur, ejus tamen officia intermittant. Quibus voluit ostendere, quantum sit necesse, in tali perturbatione breviter ad manum habere illorum casuum resolutionem, qui tunc maximè occurrere possunt & solent. Ac proinde per distinctos articulos breviter illa quæ præcipuè scitu necessaria sunt percurram.

ARTICULUS I.

Utrum Missionarii teneantur assistere populo suo peste infecto?

Hujus quæstionis resolutio haberi poterit ex supra dictis tract. i. art. 10. ubi ibi ea quæ pericula vitæ tempore pestis concernunt, ad hunc tractatum rejeci.

Distinguere hîc possemus inter Missionarios qui sunt propriè dicti Pastores, & inter alios qui Pastorum adjutores, facultatem habent Pastoralia conferendi. Utrosque autem

ad hoc obligari censeo, Pastores quidem ex officio, uti etiam alibi extra Missionem; alios autem, licet non propriè ex officio, tamen ex missione & sustentatione, ac proinde non solum ex charitate, sed quodammodo ex iustitiâ; sicut enim hoc titulo obligantur alibi Pastores propter decimas, oblationes & alios Ecclesiasticos redditus, quæ per modum quasi mercedis ipsis contribuuntur, ita Missionariû ratione sustentationis.

Præterea omninò iniquum est, ut qui sive Pastores sint, sive Pastoralia speciali facultate administrant, illos qui ipsorum Ecclesias, seu domos frequentare solent, & quibus conscientias suas confidunt, & animæ suæ directionem committunt, tunc deserant aut assistere negligant, quando major est salutis suæ necessitas, ac proinde omnes quibus aliqua missio credita est, percellere debent hæc verba veri Pastoris, Joann. 10. v. 11. *Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus suis, mercenarius autem, & qui non est Pastor, cujus non sunt oves propria, videt lupum venientem & dimittit oves, videlicet propter periculum, quod sibi timet, & fugit.* Fateatur ergo Missionarius aut se esse mercenarium, ut assistat ovibus quæ ipsi commissæ sunt in tantâ necessitate.

Ad hæc audiatur S. Card. Borromæus ubi sup. cap. 4. n. 3. *Parochi autem animarumque curatores, tantum abest, ut eo tempore populum, cuius curam gerunt, aliquo modo destituant,*

ut fixâ animi deliberatione sibi statuendum putent, omnino prorsus etiam mortis pericula periculosissimo animo subire potius, quàm fideles Christi sanguine redemptos, ac sibi præcipuè in curam traditos, in summâ pœnè omnium adjumentorum necessitate deserere. Et cap. 13. n. 2. Parochi autem & Episcopi (idem dicendum de Missionariis) præclaro documento exemploque instructi & propositâ in primis etiam sibi illâ immensâ charitate, quâ animas sibi in curam tradidas Christus Dominus dilexit, pretiosoque sanguine, in arâ crucis profuso redemit, non modò unquam non erunt in ancipiti deliberatione officiorum, quæ eis præstare debeant, sed nihil potius statuent, quàm illis in discrimine calamitateque versantibus, omne spirituale pabulum ministrare, etiam si vite periculum subeant, memoriâ & recordatione eâ excitati, quod sibi specialis cura commissa est, illas pascendi. In eâ etiam recordatione versabuntur, magnam sibi oblatam opportunitatem, tum ad vitam pro grege profundendam, tum ad operam suam ei utiliter, necessarioque navandum, non sine præclarâ testificatione desiderii & zeli, quo exardescere debent, salutem animarum.

Et ut facilius metum quo averti possent abjiciant, sic prosequitur: In contagionis etiam periculo ob oculos sibi ponent præcipuam illam curam, quâ suos ministros Deus admirabiliter tuetur ab omnique periculo incolumes conservandum ad divinæ Majestatis gloriam, animarum

que salutem procurandam, ministeria sua religiose conferunt. Id quod pestilentia superiori tempore animadverti licet, quo perpauci, aut ferè nulli animarum curatores, qui in sua cura bene gerenda officio constantiissimi, parochialibus suis peste tabescentibus, cum alia Sacramenta, tum extremam etiam Vnctionem ministrarint, mortem obierunt: contra verò qui à sui ministerii functione longè refugerunt, cum plures morte erepti fuerunt.

Si rursus contra evenisset, hoc secum statuent, nihil Sacerdoti curam animarum gerenti optabilius, nihilque ad charitatis meritum fere præstantius, quàm pro animarum, quæ sibi suaque fidei concredita sunt, salute mortem oppetere. Imo verò non defuerunt sanctissimi viri qui scripserunt, tale mortis genus à martyrii gloria, non longè admodum abesse.

Hæc verbotenus ex ferventissimo animarum Zelote vero Archiepiscopo & verissimo Pastore volui exscribere, ut ex ipsius doctrina, imò & exemplo, omnes Pastores & Missionarii ad parem zelum animentur. Et exemplo dico; quia fecit quod docuit; non enim deseruit gregem suum, cum Mediolani ubi Archiepiscopum agebat, Epidemicus morbus, seu pestilentia horribiliter grassaretur, sed tantus quantus erat, Cardinalis & Archiepiscopus visitabat ipsemet infectas domos, Sacramenta suis manibus conferebat, domesticam suppellectilem, nec relicto sibi

lectulo, in pauperes eo morbo laborantes distribuere. Et quo divinam justitiam, à qua talia flagella ob hominum peccata solent infligi, placaret, publicam indixit Processionem, in qua ipse quasi solus reus prægravem humeris Crucem portabat, fune collo alligato, nudis pedibus, præ asperitate viarum multo sanguine cruentatis, ut ita se ipsum pro commisso sibi grege, tanto malo afflicto, Sacrificium propitiationis offerret. Et ita promeruit pro populo suo misericordiam, & continuum quasi in tali necessitate pro tota Ecclesia patrocinium. Sed jam ad speciales casus breviter resolvendo descendamus.

ARTICULUS II.

Qui modus observandus sit in conferendis Sacramentis tempore pestis.

Supposito, quod excusari nullatenus possint Missionarij ab administratione illorum Sacramentorum, quæ in illis circumstantiis sunt ad salutem necessaria (uti infra dicetur) aliqui sunt qui probabilibus (ut putant) principiis innixi, pleraque immutant vel omittunt, quæ in tali periculo judicant sufficere, ut tutius sic contagione evitent.

Certum